

[Socialministeren.]

at han betegner Direktør Nielsen og mig som Offentligheden, specielt naar denne „Offentlighed“ oven i Købet ikke handler paa Offentlighedens Vegne, altsaa ikke disponerer over en eneste Øre af offentlige Midler.

Det ærede Medlem Hr. Holsteins mixtum compositum i Gaar kunde i og for sig godt friste mig til nogle flere Udtalelser end det Par korte Bemærkninger, hans uheldige Paastand i Gaar straks foranledigede; men ogsaa Aandsadel forpligter, og da jeg i Dag læser et længere Angreb paa mig fra det ærede Medlem Hr. Holstein i „Dagens Nyheder“, ser jeg deraf, at det ærede Medlem har trukket sig ud af Debatten i Rigsdagen, hvad mange vil finde naturligt, for at søge sin Tilflugt til „Dagens Nyheder“, hvad færre vil finde naturligt, og derfor vil jeg nu med det ærede Medlem og fhv. Kejser Wilhelm blot sige: Das habe ich nie gewollt.

Til det ærede Medlem Hr. Elmquist vil jeg sige, at jeg beklageligvis blev hentet ud af Salen nogle Minutter under hans Tale, selvfølgelig til Fordel for en Journalist, og derfor ikke hørte Begyndelsen af hans Udtalelser om Arvelighedsforskningens Resultater og racehygiejniske Foranstaltninger til Bekæmpelse af Aandssvaghedens Udbredelse her i Landet. Som ogsaa det ærede Medlem nævnte, har jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen i mange Aar beskæftiget mig med disse Problemer og var derfor glad over, hvad det ærede Medlem sagde, og over, at det netop var et æret Medlem af Venstre, der gik saa stærkt ind for en Fortsættelse af Lovgivningen i disse Henseender; thi hidtil har jeg ofte og stadig med Føje kunnet kritisere, at netop Venstre, der interesserer sig saa stærkt for en Forbedring af Kvægracerne, ganske synes at mangle Interesse for Menneskeracen.

Det var i saa Henseende betegnende, at ikke en eneste af Venstres Talere under den vidtløftige Debat om Socialreformen i Fjor i deres stadige Kritik af de store Udgifter nævnte et eneste Ord om de store Besparelser, der netop efterhaanden vil følge en Vedtagelse af de rationelle, forebyggende Forholdsregler, jeg i Socialreformen har foreslaaet netop særlig med Hensyn til aandssvage, ud fra ganske de samme Betragtninger i øvrigt, som førte til det ærede Medlem Hr. Elmquists Udtalelser i Dag, og som jeg haaber maa vinde større og større Forstaaelse ogsaa indenfor hans Parti.

Naturligvis forudsætter disse Besparelser, at de gennem Socialreformen foreslaaede Ændringer suppleres af en fornuftig Lovgivning om Sterilisation, men ogsaa med Hensyn hertil har det hidtil knebet paa Grund af Vrangvillie i konservative Kredse. Den specielle Lovgivning om Sterilisation sorterer ganske vist under min Kollega Justitsministeren, som muligvis — jeg tror det dog ikke — kan have andre Erfaringer fra de senere Aar, end jeg havde som Justitsminister og senere under den omtalte Lovs Behandling i Landstinget.

Det synes overfor Foranstaltninger af denne Art, som om mange ikke alene hemmes i deres eventuelle Forsøg paa at tænke fornuftigt ved deres doktrinære Skrabud for Begrebet personlig Frihed, der i deres Øjne ogsaa omfatter de egentlig aandssvage, men tillige holdes tilbage af visse vage religiøse Stemninger, som jeg ikke begriber uden som Udtryk for Mangel paa Lyst eller Evne til at gennemtrænge dette Emne. Ogsaa jeg har en Religion, selv om det ikke er Folkekirkens, men jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, ud fra hvilken Betragtning Vorherre skulde interessere sig for, at Antallet af aandssvage stadig skal stige her i Landet.

Det er jo da for øvrigt allerede saaledes, at hvor man end vender sig hen: paa Møder, i Aviser, i Teatre, ved Revyer, ved Sportskampe, overalt synes Antallet af lettere aandssvage — ja ikke altid for Resten lettere aandssvage — i en fantastisk Stigning, og hvad skal det ende med, naar man nu ikke en Gang vil dæmme op for de egentlig aandssvages Formerelse?

Men jeg maa altsaa i Korthed svare det ærede Medlem, at de nugældende Lovgivningsbestemmelser er saa mangelfulde og snævert begrænsede, Retslægeraadet saa forsigtigt og Tiden siden nævnte Lovs Vedtagelse saa kort, at jeg kun kan sige, at der arbejdes med Sagen, men at denne neppe vil komme ret langt paa det nuværende legislative Grundlag. Hvis det ærede Medlem imidlertid vil paavirke sit Parti i den Retning, han talte i Dag, og hvis vi snart faar Socialreformens herhenhørende Bestemmelser vedtaget, saa vil der kunne komme Gang ogsaa i den praktiske Udvikling i denne samfundsvigtige Side af Lovgivningen: at supplere vor udstrakte Sociallovgivning med forebyggende Forholdsregler med det Formaal at naa om ikke Raceforbedring, saa dog Opfyldelse af visse racehygiejniske Formaal.